Homília pri príležitosti 225 rokov od požehnania Farského kostola sv. Šimona a Júdu, Vydrník, 18.10.2026

Drahí bratia a sestry, milí veriaci farnosti Vydrník! Dnes prežívame krásnu a vzácnu slávnosť. Pripomíname si 225 rokov od posvätenia vášho farského chrámu, zasväteného svätým apoštolom Šimonovi a Júdovi. V roku 1801 ho slávnostne posvätil jeden z mojich predchodcov na spišskom biskupskom stolci, biskup Ján Révay. Odvtedy uplynulo viac ako dve storočia. Vystriedali sa celé generácie, menili sa dejiny, spoločenské pomery i spôsob života ľudí, ale tento chrám zostal. Dnes preto chceme predovšetkým ďakovať. Ďakovať Bohu za tých, ktorí tento chrám vybudovali, zveľaďovali a chránili. Za kňazov, ktorí tu ohlasovali Božie slovo a vysluhovali sviatosti. Za rodičov a starých rodičov, ktorí sem privádzali svoje deti. Za všetkých, ktorí sa aj dnes starajú o jeho krásu, čistotu, opravy a dôstojnosť liturgických slávení. Mnohí z nich svoju službu vykonávajú nenápadne, bez veľkých slov a bez očakávania uznania. Aj vďaka nim je tento chrám živým miestom modlitby. Ale práve dnešné druhé čítanie nás pozýva, aby sme sa pri pohľade na krásu chrámu nezastavili iba pri jeho múroch. Apoštol Pavol nám totiž pripomína niečo ešte hlbšie: **chrám je vzácny preto, lebo sa v ňom zhromažďuje živé spoločenstvo veriacich.**

Počuli sme začiatok Prvého listu svätého apoštola Pavla Solúnčanom. Možno si ani neuvedomujeme, aký mimoriadny text sme dnes čítali. Ide o najstarší Pavlov list a o najstarší spis Nového zákona. Vznikol približne v rokoch 50 až 51 po Kristovi, teda iba asi dvadsať rokov po Ježišovej smrti a zmŕtvychvstaní. Keď Pavol píše tieto slová, kresťanstvo je ešte veľmi mladé. Evanjelium sa iba začína šíriť po mestách Rímskej ríše. Kresťania sa stretávajú predovšetkým v domácnostiach, kde počúvajú Božie slovo, modlia sa, slávia Eucharistiu a navzájom sa povzbudzujú vo viere. A predsa už vtedy existuje Cirkev. Živá Cirkev. Spoločenstvo ľudí, ktorí uverili v Ježiša Krista a rozhodli sa podľa jeho evanjelia žiť.

Apoštol Pavol nechcel iba zakladať nové kresťanské spoločenstvá. Chcel ich aj sprevádzať, posilňovať a pomáhať im rásť. Mal srdce pastiera, ktorému záležalo na konkrétnych ľuďoch. Všimnime si preto, ako začína svoj list: „Pavol, Silván a Timotej solúnskej cirkvi, ktorá je v Bohu Otcovi a v Pánu Ježišovi Kristovi.“ Pavol nepíše chrámovej budove. Píše konkrétnym ľuďom, ktorí sa stretávajú, poznajú sa, spoločne sa modlia, prežívajú svoje radosti i starosti a usilujú sa nasledovať Krista. Práve oni tvoria Cirkev. A ešte niečo je na Pavlovom oslovení krásne. Nehovorí iba o spoločenstve ľudí, ktorí žijú v Solúne. Hovorí o cirkvi, ktorá je „v Bohu Otcovi a v Pánu Ježišovi Kristovi“. To znamená, že kresťanské spoločenstvo nevzniká iba preto, že ľudia bývajú v jednej obci, poznajú sa alebo majú spoločné záujmy. Jeho najhlbším základom je Boh. On nás povoláva, zhromažďuje a spája. Práve preto sa Cirkev nemôže zredukovať na budovu, organizáciu či spoločenskú ustanovizeň. Je to spoločenstvo ľudí, ktorí patria Kristovi a v ktorých pôsobí jeho Duch.

Milí bratia a sestry, a teraz sa vráťme sem, do Vydrníka. Pred 225 rokmi bol tento chrám slávnostne posvätený. Vaši predkovia chceli mať dôstojné miesto, kde by sa mohli stretávať s Bohom. Ale chrám nebol cieľom sám osebe. Bol a zostáva miestom, kde sa buduje niečo ešte vzácnejšie: živé spoločenstvo viery. **Naši predkovia nám zanechali chrám. Našou úlohou je odovzdať ďalším generáciám živú Cirkev.** A práve tu nám apoštol Pavol ponúka tri nádherné myšlienky. Keď sa obracia na kresťanov v Solúne, píše, že pred Bohom neprestajne pamätá na „dielo ich viery, námahu ich lásky a vytrvalosť ich nádeje v nášho Pána Ježiša Krista“. Všimnime si, že Pavol nespomína iba vieru, lásku a nádej. Ku každej z týchto troch čností pripája niečo veľmi konkrétne. Hovorí o diele viery, námahe lásky a vytrvalosti nádeje. Akoby nám chcel povedať, že pravá viera sa prejavuje skutkami, pravá láska sa nebojí obety a pravá nádej sa nevzdáva ani v ťažkostiach. Tieto tri Pavlove slová by som dnes rád ponúkol aj vám ako duchovný program do ďalších rokov života vašej farnosti.

Apoštol Pavol hovorí o diele viery. Viera pre neho nie je iba vnútorným presvedčením alebo tradíciou, ktorú sme zdedili po rodičoch. Viera je živým vzťahom s Kristom, ktorý sa prejavuje v konkrétnom živote. Tento kostol nevznikol iba preto, že niekto mal dobrý stavebný plán. Vznikol preto, že ľudia verili v Boha a chceli mu dať vo svojom živote miesto. Ich viera sa stala viditeľnou. Premenila sa na prácu, obetu, vytrvalosť a starostlivosť. Ale položme si otázku: Aké dielo viery zanechávame my? Čo z našej viery vidia naše deti a vnúčatá? Vidia iba to, že v nedeľu prichádzame do kostola, alebo vidia aj to, že podľa evanjelia žijeme doma, v práci, v škole a vo vzťahoch? Viera sa odovzdáva predovšetkým životom. A rovnako aj ľudia, ktorí dnes možno do kostola neprichádzajú, si všímajú, ako my kresťania žijeme. Či naše slová zodpovedajú našim skutkom, či vieme byť pravdiví, spravodliví, ochotní pomáhať a či dokážeme prejaviť úctu aj človeku, ktorý má iný názor.

Drahí veriaci, tento chrám bude mať skutočnú budúcnosť vtedy, keď bude mať budúcnosť viera vo vašich rodinách. Keď tu budú vyrastať nové generácie ľudí, ktorí budú poznávať Ježiša Krista a budú sa usilovať podľa jeho slova žiť. Preto vás povzbudzujem: Nech sa viera, ktorú sme prijali, stáva dielom, ktoré prináša ovocie.

Druhé Pavlovo vyjadrenie je ešte prekvapujúcejšie. Hovorí o úsilí lásky. Pavol nám tým pripomína, že láska nie je iba pekný cit. Skutočná láska sa prejavuje ochotou namáhať sa pre druhého. Znamená venovať čas, pomôcť, vypočuť, odpustiť, niesť s druhým jeho ťažkosti, byť mu nablízku aj vtedy, keď je to náročné.

Pri dnešnom výročí chcem osobitne poďakovať všetkým, ktorí sa s takouto láskou starajú o váš farský chrám. Zároveň by som vás však chcel pozvať ešte o krok ďalej. **Tak ako sa staráme o krásu chrámu, starajme sa aj o krásu nášho spoločenstva.** Lebo aj spoločenstvo potrebuje starostlivosť. Aj vzťahy medzi ľuďmi potrebujú obnovu. Aj medzi

nami sa niekedy objavia nedorozumenia, rozdelenia, sklamania či nezáujem. Niekedy sa môže stať, že sa celé roky stretávame v tom istom kostole, sedávame niekoľko lavíc od seba, a pritom ani nevieme, čo ten druhý prežíva, s čím zápasí alebo v čom potrebuje pomoc.

Napokon Pavol hovorí o vytrvalosti nádeje. Ide o schopnosť zostať pevný aj vtedy, keď prichádzajú skúšky a ťažkosti. Prví kresťania v Solúne nemali jednoduchý život. Pavol musel z ich mesta odísť pre odpor voči jeho ohlasovaniu. Mladé spoločenstvo zostalo vystavené tlaku a neistote. A predsa Pavol o nich hovorí s veľkou radosťou, pretože ich viera nezhasla. Ich nádej nebola založená na priaznivých okolnostiach, ale na Ježišovi Kristovi. Aj my dnes žijeme v čase mnohých zmien. Vidíme, že život viery už nie je samozrejmosťou. Niektorí mladí sa od Cirkvi vzďaľujú, v mnohých rodinách sa vytráca spoločná modlitba, niekedy máme obavy, čo bude s našimi farnosťami v budúcnosti. Ale apoštol Pavol nás povzbudzuje, aby sme sa nevzdávali. Kresťanská nádej nie je presvedčením, že všetko zostane také, aké to bolo kedysi. Nádej znamená, že sa neuzatvárame do spomienok na minulosť, ale s dôverou hľadáme, k čomu nás Boh pozýva v prítomnosti. Pred 225 rokmi vaši predkovia nevedeli, kto bude v tomto chráme sláviť svätú omšu v roku 2026. A predsa stavali a odovzdávali vieru ďalej. Mysleli aj na budúcnosť, ktorú sami neuvidia. A teraz je rad na nás. Aj my máme myslieť na tých, ktorí prídu po nás. Čo im zanecháme? Iba dobre udržiavaný chrám? Alebo aj živé spoločenstvo, v ktorom sa ľudia poznajú, pomáhajú si, spoločne sa modlia a s radosťou nasledujú Krista? Preto vás povzbudzujem, aby ste sa nebáli nových pastoračných iniciatív, aby ste zapájali mladých, aby ste rozvíjali spoluprácu medzi kňazom a veriacimi, aby ste spoločne hľadali cesty, ako prinášať evanjelium aj tým, ktorí dnes do kostola neprichádzajú. Nech je vaša farnosť spoločenstvom, ktoré nielen uchováva vzácne dedičstvo minulosti, ale s nádejou vytvára priestor pre budúcnosť.

Drahí bratia a sestry, na začiatku svojho listu apoštol Pavol píše Solúnčanom: „Ustavične vzdávame vďaky Bohu za vás všetkých.“ Aj ja by som dnes chcel tieto slová povedať vám, milí veriaci farnosti Vydrník. Ďakujem Bohu za vás. Za vašu vieru, za vašu starostlivosť o tento chrám, za všetko dobro, ktoré sa tu koná. Ďakujem za generácie vašich predkov, ktoré nám zanechali takéto krásne dedičstvo. Dnes prosme, aby Boh z nás všetkých stával živý chrám, v ktorom prebýva jeho Duch. A keď raz budú ďalšie generácie sláviť výročie tohto kostola, nech môžu s vďačnosťou povedať nielen to, že sme sa dobre starali o jeho múry, ale predovšetkým to, že sme im odovzdali živú vieru, lásku a nádej. Amen.